

[Bækgaard.]

dette er en meget stor Del af Aldersrentenyderne, navnlig i København. De, der har 300 Kr. i egen Indkomst og faar en Aldersrente paa 958 Kr., altsaa har 1 258 Kr. at leve af, faar en Forhøjelse af 50 Kr. Et Ægtepar, som har en Indkomst af 800 Kr. og faar en Aldersrente paa 583 Kr., altsaa har 1 383 Kr. at leve af, faar en Forhøjelse paa 100 Kr. De, som har mest at leve af, faar altsaa den største Forhøjelse — de kan faa en Forhøjelse paa indtil 100 Kr. —, medens de, som har mindst, ingenting faar. Jeg kunde nævne en Del flere Eksempler, men jeg skal søge at begrænse mig saa stærkt som muligt. Jeg vil kun tilføje, at en enlig Kvinde i København, som har 642 Kr. at leve af, ingen Forhøjelse faar, medens en enlig Kvinde med en Indkomst af 700 Kr. og med en Aldersrente paa 217 Kr., og som altsaa har 917 Kr. at leve af, faar en Forhøjelse paa 100 Kr. Paa noget lignende Maade stiller det sig i Provinsen. Dette Forslag kan da efter min Mening ikke virke til Gunst for de daarligst stillede, saaledes som det blev motiveret. Den højtærede Minister vil maaske dertil sige, at denne Paragraf tjener ogsaa andre Formaal, nemlig i Retning af at animere til Opsparing eller egen Fortjeneste for at supplere Aldersrenten, og dersom Loven skulde virke paa længere Sigt, kunde der nok være noget i den Betragtning — det vil jo altid bero paa et Skøn, hvor meget man mener man skal sætte ind for at animere til Opsparing eller Selvfortjeneste. Men som en midlertidig Foranstaltning synes jeg slet ikke, der kan være Tale om, at Loven kan virke gunstigt i saa Henseende. Nu kan der jo tvistes om denne Midlertidighed — Loven er foreslaaet midlertidig, for saa vidt den skal vedvare, indtil en anden Lov bliver sat i Stedet —, men Lovforslaget er i alt Fald motiveret som et midlertidigt Forslag. Derfor synes jeg ikke, § 1 virker ret efter sin Hensigt.

Ser vi paa § 2, kan man egentlig sige, at den tager Sigte paa baade at udvide og indsnævre Bevægeligheden for Kommunalbestyrelserne. Det er den Art Bevægelighed eller Dispositionsret for Kommunalbestyrelserne, som jeg sætter Pris paa, og som jeg tror, Kommunalbestyrelserne gennemgaaende sætter Pris paa. Derfor mener jeg ogsaa, det er den Paragraf, som i alt Fald indeholder flest Forhandlingsmuligheder, dog ikke saaledes at forstaa, at jeg finder de forskellige Bestemmelser nødvendige. Betragter man Forholdene for Københavns Vedkommende, vil man sikkert vide — det vil

man kunne se af den sidst udarbejdede Statistik over Forholdene —, at Aldersrentenyderne i København har faaet en absolut Forhøjelse af deres Aldersrente. Det ses baade for de enkeltes Vedkommende, og des ses samlet, baade naar vi tager Taksterne for sig, og ligeledes naar vi tager de samlede Ydelser. Der er altsaa ydet et større Beløb i det sidste Halvaar, hvor den nye Lov har været gældende, sammenlignet med det første Halvaar af det Finansaar, for hvilket der er afgivet Beretning, og hvori den gamle Lov virkede. Jeg mener derfor ikke, der er nogen Grund til paa Baggrund af de Indsnævninger, som man mener Loven af 1927 bevirkede, at gaa til en Udvidelse for Københavns Vedkommende, men det er det, der sker. Ser vi paa det personlige Tillæg, der kan ydes, ved vi, at der efter den Paragraf, som det foreslaaede skal træde i Stedet for, kun blev Brug for at yde lidt over 3 pCt. af de faste Taksters Beløb, medens Loven nu hjemler 5 pCt. Jeg mener derfor ikke, der er Grund til at gaa højere op, da det har vist sig, at man ikke har Brug for et større Beløb end tidligere. Noget andet kan maaske siges at gælde for Landkommunernes Vedkommende, idet der skete en Ændring af deres Forhold. Dog gik vi ud fra den Gang, at den nuværende Ordning vilde hjemle et lige saa stort Beløb til det Øjemed, som man tænkte sig. Men, som sagt, det er et Omraade, hvor jeg mener, der kan være Grund til at overveje og drøfte, om man kan finde en anden Form, som kan være mere tilfredsstillende for de paagældende og for Kommunalbestyrelserne.

§ 3 tager jo ikke Sigte paa Aldersrentenyderne, men paa Invaliderne og de kronisk syge. Her maa jeg sige, at en saadan Bestemmelse synes jeg ikke godt forenes med en Forsikringslov; jeg ser ogsaa, at den højtærede Socialminister selv har været inde paa de samme Betæneligheder. Det forekommer mig, at man ved denne Paragraf gør Forsikringsprincippet, som trods alt dog er nedlagt i Loven, mere underordnet, end det er i Forvejen, og det mener jeg er uheldigt.

Angaaende § 4, som omhandler en Brændselshjælp, vil jeg sige, at det efterhaanden er blevet et Etikettespørgsmaal, der maaske har til Hensigt at appellere til Følelserne, for i Realiteten er det jo et Tillæg til Aldersrentenydernes Takster. Efter min Mening er det forkert paa den Maade at udstykke Aldersrenten; naar man siger, at det Beløb skal bruges til Brændselshjælp, kunde man ogsaa sige, at der var andre Ting, som det og det Beløb skulde bruges til.